

[Finansministeren.]

der ikke netop i lovforslaget er truffet foranstaltninger til at sikre, at sådanne koncerter, sådanne storvirksomheder ikke kan unddrage sig beskatning af deres engrospriser. Der vil jeg henvise til § 17, der netop tager sigte på, at hvis en sælger har interessefællesskab eller er økonomisk interesseret i den anden parts, altså detaljistens, virksomhed eller ejendom, kan finansministeren påbyde, at den afgiftspligtige værdi skal fastsættes i overensstemmelse med reglerne i § 16, stk. 3, og hvis man undersøger disse regler, vil man se, at hvor det ikke er muligt at fastlægge nogen engrospris, vil der være mulighed for enten at beregne den ved detailprisen med et fradrag på 20 pct. eller at beregne den til virksomhedens indkøbspris med tillæg af omkostninger og avancer. Jeg vil gerne give det ærede medlem ret i, at man må være opmærksom på dette forhold, og det har naturligvis været en forpligtelse ved lovforslagets og ændringsforslagenes udarbejdelse at lave paragrafferne sådan, at der blev den størst mulige lighed i beskatningen for de forskellige firmaer og områder.

Jeg skal ikke i øvrigt gå i detaljer med de lovforslag, der her foreligger. Jeg takker for den tilslutning, disse forslag har fået, og jeg håber på, at de vil få en hurtig behandling og gennemførelse i det høje ting.

Forsvarsministeren (*Poul Hansen*): Da enkelte ærede ordførere har berørt spørgsmålet om forswarets materielbevillinger og våbenhjælpsforhandlingerne med USA, vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger herom.

I den redegørelse, jeg gav folkettingen den 28. marts om forswarets materiel, oplyste jeg, at USA i princippet var villig til at fortsætte våbenhjælpen til Danmark, i hvert tilfælde endnu i nogle år, under forudsætning af, at vi selv øgede vore forsvarsanstrengelser, og jeg oplyste, at der foretog forhandlinger med den amerikanske regering om et våbenhjælpsprograms nærmere form og omfang.

Ved venlig imødekommenhed fra den amerikanske forsvarsminister, McNamara, lykkedes det at gennemføre disse forhandlinger så tidligt som den 17.-18. april i Washington, og de blev senere fortsat under NATO-mødet i Athen i begyndelsen af maj.

Forud for forhandlingerne i Washington fremsatte de amerikanske myndigheder et tilbud på 1½ eskadrille fly til levering i tiden fra 1. juli 1962 til 30. juni 1964. Det var en betingelse for leveringen, at Danmark i den samme periode ville forøge sine udgifter til materielanskaffelser til hæren og flåden med et beløb af 375 mill. kr.

Det blev ved tilbuddets fremsættelse her i København udtrykkeligt anført, at det var et forslag, der kunne drøftes ved de påtænkte forhandlinger i Washington. Ved disse forhandlinger gav den amerikanske forsvarsminister en redegørelse for USAs politik med hensyn til udlandshjælpen. Han oplyste, at der inden for den samlede udlandshjælp ville ske to ændringer. Der ville dels blive lagt større vægt på den almindelige hjælp til udviklingslandene, dels ville den amerikanske hjælp til de europæiske NATO-lande blive skåret kraftigt ned til fordel for de asiatiske lande. Dette blev begrundet bl. a. med de økonomiske fremskridt i Europa, hvor USA bortset fra allerede truffne aftaler ikke mere fandt det påkrævet at yde hjælp. Fra denne almindelige retningslinje ville dog Grækenland og Tyrkiet og i nogen udstrækning også Norge og Danmark blive undtaget. De amerikanske myndigheder er forud underrettet om vort materielbehov, og under forhandlingerne, der foregik i en yderst venlig atmosfære, blev der givet udtryk for, at USA var villig til at yde bistand til at opfylde disse behov. Betingelserne herfor måtte dog være en væsentligt øget dansk indsats.

Jeg skal i øvrigt ikke gå i enkeltheder vedrørende disse forhandlinger, men referere slutresultatet, nemlig de muligheder for våbenhjælp fra USA, som nu foreligger